

Péter Zsombor

Rossz versek

Reisz Gábor rögtön az első filmjével, a VAN (valami furcsa és megmagyarázhatatlan)-nal készített egy instant kultmozit, mely elsősorban a modern generációnak szólt, de mindenki, aki valaha szenvedett szerelmi bánatban vagy egzisztenciális válságban, kicsit a magáénak érezte a történetet. Reisz maradt a kaptafánál, de vajon sikerült-e másodszor is működővé tenni a bevett formulát?

Merthner Tamással (Reisz Gábor) éppen szakított a barátnője, ő pedig nem érti az egészet. A munkája nem érdekli, a családja nem figyel rá, és úgy érzi, hogy minden el van rontva. Még ő maga sem tudja, hogy megpróbálja-e visszaszerezni a lányt vagy „egyszerűen” továbblépjen. Végiggondolja az életét, hogy mi vezetett idáig.

Reisz ezúttal a rendezés és az írás mellett a főszerepet is magára vállalta. Ez még személyesebbé tette az élményt. Hasonlóan a VAN-hoz, most is egy szakítás utóéletét járjuk végig, a jelen mellett viszont nagy szerepet kap a múlt. Tamás fiatalkorának minden állomását végigjárjuk, a gondtalan gyermekévektől a tinédzserkori viszontagságokig. A cselekményvezetés non-lineáris, folyamatosan ugrálunk az időben a különböző korszakok között, így a filmnek lényegében nincs tétje, a ritmusa azonban pazar. Egyeseket talán zavarhat e tényező, mert ez a fajta elbeszélői eszköz a történetmesélés rovására megy, de a Rossz versek nem ettől erős. Egy állapotot, érzést mutat be olyan stílusosan, hogy konkrétan Woody Allen klasszikusa, az Annie Hall ugrott be róla. Ennél nagyobb dicsérettel pedig nem nagyon illethetném Reisz művét. A kelleténél kicsit talán többször ugrálunk az időben, ellenben ezek a váltások mind fantasztikusan illenek a cselekménybe. Az egyik jelenetben a felnőtt Tamást látjuk, néhány pillanattal később pedig már a tinédzserkori énye köszön vissza a vásznonról. Ezek az áthallások vágástechnikai szempontból is jelesre vizsgáznak, és nem melleleg szuperül néznek ki. Eddig is tudva lévő volt, hogy a rendező ügyesen bánik a humorral, a Rossz versek ebben csak még jobban megerősített. Elképesztően vicces a film, tele van jobbnál jobb beszélésekkel, kreatív elemekkel, utalásokkal. Az egyik jelenetben konkrétan a kultikus Szomszédok sorozat egy szegmensét idézték meg, mondanom sem kell, tökéletesen. A humor mellett a tartalomról sem feledkezhetünk meg. Reisz egyszerű, árnyalt szimbolikája garantáltan eléri hatását és segít több fronton értelmezni a látottakat. Egyedül az utolsó harmadnál éreztem, hogy fárad a film és felesleges dolgok történnek, de a zárójelenet fényében mégis indokolt volt, így az úgymond szükséges rossz nem hat annyira degradálónak.

Az író, rendező, a kamera előtt is korrektül helytállt, Nagy Katica rendkívül bájos, Seres Donát pedig ügyesen hozza a tinédzser Tamást. A veteránok közül Monori Lili és Kovács Zsolt játékát volt élmény nézni, persze ehhez kellett a kiváló karaktereik is.

Reisz tehát megint megcsinálta. A Rossz versek hasonló élményt nyújt, mint a VAN, de talán még nagyobb különcc, természetesen jó értelemben. Egyszerre gyerekesebb és érettebb, borzasztóan szórakoztató és olyan stílusérzékéről tesz tanúbizonyságot, hogy másodpercek alatt belopja magát a néző szívébe. Lehet, hogy Reisz versei rosszak, de legújabb filmjét nem tudtam nem imádni.